

ξη τις τὸν πόδα κάπου Κύπρ. 2) Τὸ διὰ καταβολάδος φύτευμα ἀμπέλου Τήν. 3) Ὁ πόντος τῆς κάλτσας Θήρ. 4) Καλλωπισμὸς Κεφαλλ.

***βαλμαδαρειό** τό, βαλμαρειό Πελοπν.—Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαλμαῖς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. καὶ τῆς καταλ. -αρειό. Τὸ βαλμαρειό καθ' ἀπλολογίαν ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ βαλμαδεῖό.

1) Μέρος ὅπου τρέφονται πολλοὶ ἵπποι Πελοπν. 2) Ἀγέλη ἵππων Πελοπν.—Λεξ. Βλαστ.

Πβ. βαλμαδεῖό.

βαλμαδεῖό τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Λάστ. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαλμαῖς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. καὶ τῆς καταλ. -εῖό.

1) Τὸ σύνολον τῶν βαλμάδων (ιδ. βαλμαῖς 1) Στερελλ. (Ἀράχ.): Πλάκουσι τοῦ βαλμαδεῖό. 2) Ἀγέλη ἵππων Πελοπν. (Λάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἄσμ.

Κ' εὐτὺς τελάλη ἔβαλε, ποῖα βαλμαδεῖα τοῦ κάμπου ἄλογο ἔχουν γλήγορο ἄξιο καὶ παλληκάρη

Λάστ.

β) Ὅμας ἵππων διὰ τὸ ἀλώνισμα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

3) Μέρος ὅπου τρέφονται πολλοὶ ἵπποι Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Σουδεν.)

Πβ. *βαλμαδαρειό.

βαλμαδιάτικο τό, ἀμάρτ. βαλμαδιάτ'κον Στερελλ. (Ἀράχ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαλμαῖς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. καὶ τῆς καταλ. -ιάτικο.

Ἡ ἀμοιβὴ εἰς εἶδος τοῦ ἀλωνίζοντος ἐπὶ μισθῷ.

βαλμαῖς ὁ, Ἄθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) Ἡπ. Θεσσ. Λευκ. Μακεδ. Μέγαρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κυνουρ. Λάστ. Μαντίν. Μεγαλόπ. Μεσσ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀράχ. Καλοσκοπ. Παρνασσ. Φθιώτ. Φωκ.) κ.ά. βαλονμαῖς Εὐβ. (Ὀρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Βοσκὸς ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, βοῶν, βουβάλων κττ. Ἄθ. Ἡπ. Θεσσ. Λευκ. Μακεδ. Μέγαρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.): Ἄσμ.

Βάλε βαλμαῖδες 'ς τ' ἄλογα κ' ἕνα σκυλλὶ 'ς τὴν στάνη Καλάβρυτ. β) Ὁ τρέφων ἵππους καὶ παρέχων αὐτοὺς ἐπὶ ἀμοιβῇ δι' ἀλώνισμα ἢ ἄλλην ἐργασίαν Εὐβ. (Ὀρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Ἀράχ.): Βαλμαῖς μὴ τὰ οὐλα τ', εἰκονοῖ τοιφάλα ἔχ' Ἀράχ. γ) Ὁ ἐπιμελούμενος καὶ διευθύνων τοὺς εἰς τὸ ἀλώνισμα χρησιμοποιούμενους ἵππους Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) Συνών. ἀλογάρις 1 γ. δ) Ἐργάτης ἐλαιοτριβείου μετὰ τοῦ ἵππου τοῦ Πελοπν. (Μεσσ.) 2) Παιδιά κατὰ διαφόρους τρόπους παιζομένη Εὐβ. Πελοπν. (Κυνουρ. Μαντίν. Μεγαλόπ.) Σάμ. κ.ά. 3) Τὸ πτηνὸν ὠτὸς ὁ κοινὸς (otus vulgaris) τῆς τάξεως τῶν ἀρπακτικῶν (garaceae), εἶδος γλαυκὸς Πελοπν. (Μεγαλόπ. Μεσσ.)

4) Μεταφ. ὁ ἰσχνὸς τὸ σῶμα, καχεκτικὸς Σάμ.

***βαλματίζω**, βαρματίζω Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάλμα.

Φυτεύω διὰ καταβολάδος: Τὸ βαρματίζω τ' ἀδέλι.

***βαλμίζω**, βαλμίζον Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαλμαῖς.

Παραβάλλω χόρτον εἰς τὰ ζῶα.

***βαλμὸς** ὁ, βαρμὸς Κρήτ. ἐβαλιμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βάλλω. Εἰς τὸ ἐβαλιμὸς ἐγένεν ἀνάπτου-ξιν συνοδίτου φθόγγου.

1) Τοποθέτησις Κρήτ.: Ἐβγήκε ἀπὸ σίδερον τοῦ πότρου καὶ δὲ γατέχω τὸ βαρμόδον. Συνών. βάλμα 1, βάλσιμο.

2) Εἴσοδος Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ.): Ὁ τὸν ἐβαλιμὸν δὸν μέσα (κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ, ὅταν εἰσῆρχετο).

βάλς τό, κοιν. βάλσι πολλαχ. βάρσι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *valse*.

1) Εἶδος χοροῦ χορευομένου ὑπὸ ζεύγους χορευτῶν: Χορεύω βάλς ἢ βάλσι. 2) Μουσικὸν τεμάχιον ὑπὸ τοὺς ἡ-χους τοῦ ὁποῖου χορεύεται ὁ ὁμώνυμος χορὸς: Παίζω βάλς.

βαλσάκι τό, κοιν.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. βάλς.

Χορὸς βάλς μικρᾶς διαρκείας κοιν.: Ἄσμ. Σὰν μπαίνω 'ς τὴν ταβέρνα μὲ πιάνει τὸ μεράκι, σὰν ἀρχινᾷ ἢ λατέρνα νὰ παίξῃ τὸ βαλσάκι

Ἀθῆν.

***βαλσαμάρω**, βαλσαμάρω Κρήτ. βαλσαμάρω Παξ. βαρσαμάρω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάλσαμο.

Βαλσαμώνω, ταριχεύω ἐνθ' ἄν.: Τὸν βαρσαμάραν τὸ δεθαμένο γὰ νὰ μὴ μυρίσῃ Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Εἰς τὸ γυαλὸ τὸν πετοῦν νὰ τὸν φάῃ τὸ ψάρι καὶ ἡ Ρουσία τὸν ἀρπᾷ καὶ τὸν βαλσαμάρει

(ἐνν. τὸν πατριάρχην Γρηγόριον Ε') Κρήτ. Συνών. *βαλσαμῶ, βαλσαμώνω.

***βαλσαμᾶτος** ἐπίθ. βαλσαμᾶδος Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάλσαμο καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.

Βαλσαμωμένος.

βαλσάμι τό, ἀμάρτ. βαρσάμι Κάρπ. Κρήτ. Μεγίστ. Νίσυρ. Προπ. (Μηχαν.) Ρόδ. Σύμ. βαρσάμ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) βαρτζάμ' Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάλσαμο.

1) Βάλσαμος, ὁ ιδ., Κάρπ. Μεγίστ. Νίσυρ. Προπ. (Μηχαν.) Σύμ.: Ἄσμ.

Ἐπὶ τῇ ἀσιλικᾷ κ' ἐμόσκευα βαρσάμι

Κάρπ.

Τὸν λούζεις, τὸν χτενίζεις τὸν καὶ 'ς τὸ σκολεῖο τὸν στέλνεις κ' ἐκεῖ τὸν δέρν' ὁ δάσκαλος μὲ θυὸ κλωνιὰ βαρσάμι

(ἐνν. τὸν υἱὸν σου) Μηχαν.

Βαρσάμι βάζω μάνταλα, βασιλικὸν περάτες, καὶ βάζω κ' ἀντιμάνταλα τοῦ θυόμου τὸ κλωνάρι

Νίσυρ. 2) Φάρμακον ἱαματικὸν τῶν τραυμάτων Νίσυρ.: Ἄσμ.

Εἰς τοῦ θανάτου τὲς πληγὰς βαρσάμι δὲ χωροῦσι, μήτε γιαιοτροὶ γιαιοτροῦσι μήτ' ἄγχοι βοηθοῦσι.

3) Εἶδος σταφυλῆς μὲ ρῶγας μικρὰς καὶ μαύρας, ἀλλὰ πολὺ γλυκὰς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) Συνών. βαλσαμί 1.

βαλσαμί τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.) βαρσαμί ΚΣτασι-νοπ. Κρασί 12 βαρσαμί Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βαλσαμῖς.

1) Βαλσάμι 3, ὁ ιδ., Στερελλ. (Αἰτωλ.)—ΚΣτασινόπ. ἐνθ' ἄν. 2) Οἶνος εὐώδης καὶ διαυγῆς Κεφαλλ.

βαλσαμῖνο τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βάλσαμο.

Τὸ φυτὸν ὑπερικὸν τὸ ἐμπετρόφυλλον (*hypericum empetrifolium*) τῆς τάξεως τῶν ὑπερικωδῶν (*hypericaceae*). [**]